

JUTRANJA MOLITEV

OTOKAR BREZINA

Črni šotor smrti, ki ga duša razpenja na poti svoji, da bi počla,
sem zložil po Tvojem ukazu in obrnjen proti vzhodu luči,
sem rekel mislim, klečečim na rožnatih preprogah jutra:

Molite!

O, Najvišji!

Tvoj mistični smeh pretresel zemljó je z bliskom plodne medlobe,
nestrpni glasovi vseh vonjev so zmedeno vzdignili se iz nižin,
žejno klasje vpognílo se je v bolelnem razkošju izsute luči,
in zdravo vsrkavanje diha razsmejalo je z radostjo žive like.
Oči pa ljubljencev sanj otemnele so v strahu, plašne in sklonjene
pod iskrecim pogledom dne, v katerem divje hotenje nerojenega sveti.
Kot jezno oko nadziratelja množic in sil je preletel vse krajine zemlje,
vzdrhtelo pred njim je življenje, zabučale so delavnice vseh krvi.
Oblake z ognjenimi kremplji pregnal je z vodá (stisnjene v morja žareča gnezda),
padel v čredo opitih vonjav in glas njih zavpil z jezo belega žara,
v vrenju luči vzkipel je barve, brizgnil jih žgoče v duše
in paleči pepel trenutkov vsul je na glave spokornikov.

V urah zazvonil je dušam vsem začetek žetve, o Gospodar poljá in čred!
Vsi vidni in nevidni služabniki šli so ob Tvoji lehi,
toda šum Tvojih vóz, napolnjenih s plodom, buči le v sanje pesnikov.
Tvoj bo pridelek na polju ljubezni in v vrtovih, kjer je pomlad medlela v vonjavah,
pridelek ubogih, namočen s sušo v dan setve in z dežjem v dan spravljanj klasov,
pridelek teh, kateri s silo imetju svojemu določajo meje,
pridelek bolesti, s cvetovi, ki z vsemi barvami duš gore
in kot previsoko privite svetiljke, ki dimé se v dušečem vonju smrti,
pridelek setve, ki čaka pod snegom časa na dobo stoletnih talenj,
in kraljevski pridelek zrna neposejanega!

In jaz, najubožnejših eden, prihajam pokoren klicanju Tvojega zvona
na mojih mrtvih podédovano njivo, kjer mi zvonjenja utihla zvone iz bučanja vetrov,
in onemeli glasovi v šepetu trav me krepijo z vzdihljaji davnin.

O, Večni!

Ko v ognju žarenja bo pokala zemlja, daj da bom mogel v Tvojo senco sestí!
Ko bom medlel, o daj, da se up moj vina napije, šumečega v bodoči zarji!
Ko pordeče mi lica od dela, o daj jih pogledom mrtvih poljubljati!
In čela mojega znoj hlade naj eterične róke teh, kateri so kdaj me ljubili!
Daj mojim očem blagoslov, ko obstanejo na bujnem žitu srečnih,
in trdnost pogledu mojemu, ko mistično znamenje smrti vzre na cvetovih vrtov in duš!

Daj glasu mojemu godbo, všečno koscem kot opoldansko zvonjenje,
in pesmi moji srebrno kadenco potokov sredi polja v času žeje!
Daj, da vzbudi moj korak iz utrujenosti čakanje bratov,
in da na moj pozdrav hiteči vljudno odgovore!
Daj da znam v sovražnikov jeznih pogledih Tvojo skrivnost spoštovati
in da trenutkom, ki pošljejo jih proti meni, porečem: O delavci moji!
Če nisem vreden, da krila bi moja se nesla s silo mojih oči,
naj žalost se moja dvigne z močjo, po kateri toži moja slabost!

Daj moji duši pogum molčanja, kadar izpregovoril si v znamenjih,
in mojim vrtovom dosti rož, ko pride čas spletanja vencev!
Stori, da moja resnica podobna bo knjigi molitveni,
da najde v nji svojo molitev vsakdo, zavrženi in umirajoči!
Če solnce se večno v moji besedi odraža, v veselo ekstazo naj brate zardeva,
in njih hrepenenj cvetove obrača naj k večnemu ognjišču zoritve!
Daj, da v žarkih Tvojega smeha se cvetni prah z mojih polj nese na njive sosedne,
a dih bolesti moje naj strdi se v leke kristalne tem, ki so v iskanju zboleli!
Tišino moje samote napolni s kril šumenjem pobratenih duš,
in hipi moje radósti naj se v dehtečem dežju treso nad ležišči brez snà
kot harfe petje za utešénje žalostnega!
Daj, da pesmi moje bodo kot vetrovi pomladni, noseči ritem pesmim bodočim,
in kakor vihar, ki priganja k vrnitvi popotnika pred stezami smrti!
Umirajoči naj bodo podobni cvetovom (simbolom setve iz drugega sveta),
ki pod žarom dnevnim venó in še dehtijo po jagodah!
Utrujen od dela in ljubezni, od bolesti zlomljen, naj se vsedem v cveteče meje
in dni preostanek naj preživim zamaknjen nemo v večno godbo Tvojih sijanj!

Ko pa večer nakloni se k zemlji in vonji izkričani se vračajo,
pojdem tudi jaz, osamljeni delavec, k stanu stopajočega dima.
pod Tvoje drevo se vsedem, ki krono košato dviga po vseprostorju
in v čigar črnem, ledenem listju s tišino zvezde zvone kot čebele vseh panjev;
a moj ponos, molčeč čez dan, se k pesmi moji povrne,
in me s poljubom, ki žarke pogleda neskončne stori, na oči poljubljuje
in tem, ki prisluhnejo mi, bom z glavo, v tilnik ponosno sklonjeno, pel.

Pel zgodovino bom Tvojo, ki v dušah narodov mrtvih je vriskala v žaru današnjega dne
in v dušah živih z neznanim jezikom bodočnosti kliče.
V epičnem toku vseh barv, v tisočih zvokih, v bizarnem razcvetu snovi
v prostoru mrtvaških tišin, v katera udarjajo kladiva skritih delavnic Tvojih,
kjer oblikuješ solnce bodoča pod oboki sčrnelimi,
da z iskrami Tvojih kovačnic pršijo v omamne višine svetovi!
V lirizmu slutenj, v blaznosti groze, v sinjem tresenju zarij,
v skalah strasti, v notah po ključih in predznakih Smrti.

In moje besede razpuste se kot sol v razjedajočem dežju Tvoje vlage
in kristalizirale bodo v pršenju isker in prasketanju neznane sile.
Iz barv nevidnega spektra se tvorijo moje slike, razkošno slavnostne,
njih sence so padle od solnčnega žarenja pozemskih sijev,
njih sij pa od Tvoje sence; in v Tvoje ubežne točke
se stekli bodo žarki njih perspektiv kot v ognjišča.

In sen moj povzdigne se s krili, lovečimi večnega jutra odsvite,
in kakor orla gigantski fantom ponese zemljo v žgočih krempljih,
na dvoje razgrne oblake noči in legne k Tvojim nogàm:
pogled svoj ponosen nastavi prodirnemu pogledu Tvojemu
v šumečem navalu krvi oslepljen od bleska.

Iz »Svitanja na zapadu«, prevel Tine Debeljak.